

fang, end at der ogsaa bliver Fisk tilbage paa Legepladserne til at lege og yngle paa naturlig Maade. Thi Kunsten kan jo være meget god, men vi skulle ikke drive den kunstige Udklækning saa vidt, at vi gøre den naturlige Tilgang fuldstændig umulig. Saa længe vi kunne holde paa Naturen og understøtte den ved at lade Fiskene være i Fred paa deres egne Legepladser, saa udrette vi i de allerfleste Tilfælde meget mere, end vi kunne udrette ved kunstigt udklækkede Fisk. Der vide vi, at vi faa kraftige og gode Individer, som ere opfødte i det Vandløb, hvor de siden skulle lege, og hvor der er de naturlige Betingelser for, at de kunne værges sig imod deres Fjender. Men jeg er ikke enig med den ærede Indleder i i al Almindelighed at nære saa stor Mistillid til den kunstige Udklækning, thi for Laksfiskenes Vedkommende have vi, naar Udklækning finder Sted i Vande, hvor de senere skulle lege, eller i Vande af ganske den samme Beskaffenhed, og naar de blive satte ud i passende Størrelse, en nogenlunde sikker Tro paa, at de ogsaa ville komme tilbage der som kønsmodne Fisk og fortsætte deres Liv der eller ende det der i Fiskernes Garn til stor Glæde for den paagældende Fisker. Jeg tror nok, at disse Fisk egne sig i fortrinlig Grad til kunstig Udklækning. Jeg vil her slet ikke tale om kunstig Udklækning af Karper i begrænsede og kunstige Damme. At saadan Udklækning kan lønne sig, have vi Beviser for saavel fra Udlandet som, i de seneste Aar, ogsaa herhjemme fra; det har her vist sig, at Kunsten virkelig kan erstatte den naturlige Udklækning paa disse begrænsede Omraader, naar den ellers drives fornuftigt og rationelt. Men selvfølgelig, der skal en virkelig Drift til, større Opsyn og Pasning til, som ikke vil forslaa overfor større Søer og større Aaløb.

Der er endvidere i § 6 en Bestemmelse om, at undtagne fra Bestemmelserne i Fredningsparagraffen ere Fisk, der bevisligt ere kunstigt udklækkede eller opdrættede. Dette Bevis vil være meget vanskeligt at føre, medmindre det er Fisk, der ligefrem ere tagne ud af en Opklækningskasse, men naturligvis, naar der er Bevis derfor, saa er der jo ikke stor Fare ved denne Bestemmelse, men

det maa ogsaa fordres, at det skal være et fuldt og stærkt Bevis.

Medens vi ere ved Fredningsbestemmelsen, maa jeg gøre opmærksom paa, at der er en Bestemmelse, som vi slet ikke kunne lade ude af Betragtning, hvis vi gøre dette Forslag til Lov, skønt Bestemmelsen er sat ind i og ogsaa har sin naturlige Plads paa Saltvandsfiskeriloven og fra tidligere Tid altid har hørt hjemme der; det er en Bestemmelse om Fiskeriet ved Aernes Udløb i Havet. Den er for alle de vandrende Fisks Vedkommende af langt større Betydning end alle Frednings- og Fiskerilove, vi lave her for Aerne. Det kan nemlig lidet nytte, at vi lave Fredningslove for Fiskene oppe i Aaen, naar Saltvandsfiskerne ligge udenfor Aaens Udløb og have det i deres Magt at stænge for Fiskene med deres Garn, saaledes at der aldrig slipper en eneste kønsmoden Fisk op i Aaen for at yngle. Og det gøre de faktisk nu. Den Laks og Ørred, der nu for Eksempel fanges i Vesterhavet ved Aernes Udmunding, de fanges ikke ved almindeligt Fiskeri paa det aabne Hav, men ved, at Fiskerne ganske roligt sætte deres Garn i den lovbestemte Afstand paa 50 Favne, eller hvor meget det nu er, fra Aaens Udløb ved Højvandsmærket eller ved daglig Vandstand. De danne en fuldstændig Ring, og naar Fisken kommer og skal op i Aaen og har set noget paa disse Garn og er bleven bange for det første og maaske ogsaa for det andet, saa driver dens Drift den, den kan ikke gøre andet, den kan ikke vente længere, den maa op, og saa gaar den i det tredje Garn og bliver fangen. Og naar der her i Bemærkningerne er klaget over, at Laksebestanden fuldstændig er ophørt i Skjern Aa og flere af Jyllands vestlige Aaer, har dette sin Hovedgrund ikke i det Fiskeri, der drives oppe i Aaen, men i, at der aldrig faar Lov til at slippe en Fisk op og lege. Det er et Spørgsmaal, som vi ganske nødvendigt maa have med i Loven, og lige saa godt som vi kunne give det Lovskraft paa Saltvandsfiskeriloven, lige saa godt kunne vi give det Lovskraft ved at sætte det ind her som Beskyttelse for Ferskvandsfiskeriet. Det vilde, som det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) plejer at sige overfor